

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 135/23
28.2.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Јелене Стојилковић, председника већа, Татјане Лемајић и Станиславе Митровић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Мирослав Рњаковић, адвокат из Београда, ул. Десанке Максимовић бр. 21/5, против тужене “Eurobank Direktna” а.д. Београд, Вука Караџића бр. 10, као правног следбеника “Pieus bank” а.д, чији је пуномоћник Невена Веселиновић, адвокат из Београда, Васе Пелагића бр. 12, ради утврђења и стицања без основа, одлучујући о жалби тужене, изјављене против пресуде Трећег основног суда у Београду П бр. 41203/13 од 20.09.2017. године, у седници већа одржаној дана 28.2.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Трећег основног суда у Београду П бр. 41203/13 од 20.09.2017. године у ставу првом, другом, трећем и петом изреке.

Образложење

Побијаном пресудом у ставу првом изреке дозвољено је преиначење тужбе из поднеска од 20.10.2016. године. У ставу другом изреке усвојен је тужбени захтев тужиле па је утврђено да су одредбе члана 3 став 1, члана 3 став 3 алинеја 4 и члана 3 став 4 и члана 4 став 2 уговора о стамбеном кредиту бр. ... закљученог дана 21.05.2007. године између тужиле и тужене “Piraeus bank” а.д апсолутно ништаве одредбе уговора. У ставу трећем изреке делимично је усвојен тужбени захтев тужиле па је обавезана тужена да јој на име стицања без основа исплати износ од укупно 242.003,95 динара, са законском затезном каматом на појединачне новчане износе, а како је то ближе наведено у том ставу изреке. У ставу четвртом изреке одбијен је тужбени захтев тужиле преко досуђеног износа из става трећег изреке до траженог износа од 582.856,92 динара, за износ од 340.852,97 динара, са законском затезном каматом на

појединачне новчане износе како је ближе наведено у том ставу изреке. У ставу петом изреке обавезана је тужена да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати износ од 149.839,00 динара.

Против наведене пресуде тужена је благовремено изјавила жалбу, побијајући је, у ставу првом, другом, трећем и петом изреке због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386 Закона о парничном поступку (“Сл. гласник РС”, бр. 72/11, са изменама и допунама), апелациони суд је нашао да је жалба тужене неоснована.

У спроведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности. Пресуда није захваћена ни битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку, на коју се указује жалбом тужене, јер је њена изрека разумљива, непротивречи сама себи, датим разлозима, нити постоје противречности између онога што се у разлозима пресуде наводи и садржини исправа, и исказима датим у поступку и самих тих исправа и записника, тако да пресуда нема недостатака због којих се не би могла испитати.

Према чињеничном утврђењу првостепеног суда следи да је тужиља као корисник кредита са туженом банком дана 21.05.2007. године закључила уговор о стамбеном кредиту бр...., којим је тужена тужиљи одобрила наменски стамбени кредит у износу од 70.110 CHF у динарској противвредности по куповном курсу тужене на дан пуштања кредита у течај, са роком отплате од 132 месеца у 132 месечне рате, с тим да први ануитет доспева 30.06.2007. године са променљивом номиналном каматном стопом, која на дан закључења уговора износи 3,95% на годишњем нивоу, а коју чини основна каматна стопа тужене увећана за маргину тужене, као и да се иста обрачунава конформном методом. Одредбом члана 3 став 1 уговора одређено је да се камата плаћа кроз месечне ануитете у динарској противвредности по продајном курсу тужене на дан отплате, а одредбом члана 3 став 3 алинеја 3 уговорено је да је основна каматна стопа тужене се формира на основу трошкова извора финансирања које сноси тужена и тржишних услова пословања који се утврђују одлуком тужене и објављује на сајту тужене. Одредбом члана 3 став 3 алинеја 4 уговора одређено је да тужена задржава право измене уговорене каматне стопе у зависности од промене основне каматне стопе тужене и пословне политике банке, док је одредбом члана 4 уговора одређено да је корисник кредита сагласан и својим потписом на уговору изричито и безусловно прихвата да се висина каматне стопе као и начин обрачунавања и наплате аутоматски усклађује са изменама законских прописа и аката пословне политике банке, без обавезе уговорних страна да закључују посебан анекс уговора, с тим да је банка дужна да пре почетка примене промене каматне стопе о томе писмено обавести корисника кредита. Одредбом члана 4 став 2 уговора одређено је да се месечни ануитети плаћају у динарима, а висина се утврђује према продајном курсу банке за CHF на дан доспећа сваког ануитета. Уговорне стране су дана 21.10.2009. године закључиле Уговор о

регулисању појединих права и обавеза из уговора о стамбеном кредиту којим су се сагласиле да ће у периоду од једне године од дана закључења истог уговора корисник кредита плаћати банци фиксни износ месечног ануитета у износу од 654 CHF у динарској противвредности обрачунато по продајном курсу CHF банке за девизе на дан плаћања. Уговорне стране су дана 14.03.2011. године закључиле Уговор о регулисању појединих права и обавеза из уговора о стамбеном кредиту којим су се сагласиле да ће у периоду од једне године од дана закључивања истог уговора корисник кредита плаћати банци фиксни износ месечног ануитета у износу од 257 CHF у динарској противвредности обрачунато по продајном курсу CHF банке за девизе на дан плаћања. Уговорне стране су дана 16.06.2011. године закључиле анекс бр. 1 уговора којим је промењена тачка 3 став 1 члана 1 основног уговора, тако да је номинална каматна стопа утврђена на два начина и то фиксно 3,95% на годишњем нивоу и 3М CHF LIBOR променљиву референтну каматну стопу плус 2,00% фиксне марже на годишњем нивоу, с тим што су се уговорне стране сагласиле да ће променљива каматна стопа представљати већу каматну стопу од напред наведених, као и да је номинална каматна стопа променљива искључиво у делу референтне каматне стопе (3М CHF LIBOR) под условом и на начин утврђен истим уговором. Даном 19.04.2012. године уговорне стране су закључиле уговор о регулисању појединих права и обавеза из уговора о стамбеном кредиту бр. ... (анекс) којим су се сагласиле да ће у периоду од 12 месеци од дана закључења истог уговора корисник кредита плаћати банци фиксни износ месечног ануитета у износу од 300 CHF у динарској противвредности обрачунато по средњем курсу CHF банке за девизе на дан плаћања, а промењен је рок отплате кредита уместо првобитно уговорних 132 месеца продужен је на рок отплате од 156 месеци. Тужена је мењала висину иницијално уговорене каматне стопе тако да је иста у периоду од 15.02.2008. године до 04.06.2008. износила 3,90%, од 05.06.2008. до 21.10.2008. износила је 4,90%, од 22.10.2008. до 30.11.2008. износила је 6,90%, а од 01.01.2009. до 17.05.2009. године износила је 6,40%, од 18.05.2009. до 31.02.2011. износила је 6,15%, од 01.02.2011. до 28.02.2011. износила је 5,90%, од 01.03.2011. године до 31.05.2011. износила је 5,50%, од 01.06.2011. до 04.12.2011. износила је 2%, а од 05.12.2011. па надаље 3,90%. Тужена је даном 31.05.2015. године упутила обавештење тужиљи да укупан износ новчаних средстава које је утврдила по основу Одлуке о мерама за очување стабилности финансијског система у вези са кредитима индексираним у иностраној валути ("Службени гласник РС", бр. 21/15), која је ступила на снагу даном 05.03.2015. године износи 2.410,92 CHF и да је наведени износ урачунала тужиљи у превремену отплату кредита уплатом на њену кредитну партију, те је тужиљи доставила измењени план отплате кредита. Тужена је на дан пуштања кредита у течај применила куповни курс банке, а приликом обрачуна и плаћања ануитета од стране тужиље примењивала је продајни курс банке до јуна 2011. године, средњи курс банке од јуна 2011. године до марта 2015. године, а од марта 2015. године примењују куповни курс банке. Разлика између свих ануитета по обрачуну тужене по променљивој каматној стопи и продајном/средњем курсу и обрачунатом по иницијално уговореној каматној стопи од 3,95% и куповном курсу за период од 30.06.2007. до 28.02.2015. године износи 279.542,15 динара (само позивитне разлике 279.583,49 динара) односно укупно 2.807,22 CHF (само позивитне разлике 2.822,18 CHF), а у појединачним месечним износима ближе описаним у табели 7 табеле број 3 налаза судског вештака, при чему само курсна разлика у обрачунатим ануитетима (продајни/средњи-куповни курс) износи 62.191,55 динара а у појединачним месечним износима ближе описаном у

колони 8 табеле 3 налаза вештака. Тужена је по препоруци НБС извршила “превремену отплату кредита” дана 01.09.2013. године у износу од 1.379,69 CHF и дана 01.03.2015. године у износу од 2.410,92 CHF, а све у укупном износу од 3.790,61 CHF, чиме је елиминисала комплетан ефекат промене каматне стопе, без затезне камате до дана повраћаја и без курсних разлика.

Полазећи од овако правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања, на које су правилно примењене одредбе члана 11, 12, 15, 21, 46, 47, 50, 99, 100, 101, 103, 105, 210, 214, 1065 и 1066 Закона о облигационим односима, првостепени суд је правилно оценио да су одредбе члана 3 став 3 алинеја 3 и 4 предметног уговора апсолутно ништаве одредбе јер обавеза тужиле као корисника кредита није одређена нити одредива. Прописано је да тужена као банка задржава право измене уговорне каматне стопе у зависности од промене основне каматне стопе банке и пословне политике банке а из садржине одредбе алинеје 3 истог става и члана уговора произилази да је основна каматна стопа банке референтна каматна стопа која се формира на основу трошкова извора финансирања које сноси банка и тржишних услова пословања што исте одредбе члана уговора чини непрецизним, уопштеним, нејасним, те као такве остављају слободу туженој да иза тако широко одређених термина као што су трошкови извора финансирања и тржишни услови пословања, увећања каматну стопу без ваљаног разлога односно самовољно и без одговарајућег образложења. Спорном одредбом није прецизирано који су то извори финансирања које банка сноси, који су тржишни услови који утичу на висину каматне стопе, нити начин на који наведени елементи утичу на утврђивање каматне стопе, то тужилци као кориснику кредита остаје непознат механизам по коме се добија висина уговорене каматне стопе, што њену обавезу чини неодређеном и неодредивом. Такође, наведена одредба је у супротности са начелима равноправности страна у облигационом односу, савесности и поштења и једнаке вредности давања, будући да тужена задржава за себе право да измени уговорену каматну стопу, што значи да када се критеријуми који при томе нису одређени нити одредиви у конкретном уговору промене на штету тужене, иста може да повећа каматну стопу, а уколико се исти промене у корист корисника кредита, тужена није у обавези да каматну стопу смањи, што наведену одредбу чини произвољном. Тужилца као корисник кредита је стављена у неравноправан положај у односу на банку која је на основу унапред припремљеног и одштампаног уговора о кредиту на чију садржину корисник кредита није могла да утиче ставила кориснику кредита на располагање одређени новчани износ задржавајући за себе право да каматну стопу мења у зависности од кретања широко одређених термина, као што су трошкови извора финансирања и тржишне услови пословања банке. Овакво поступање је у супротности и са начелом једнаке вредности узајамних давања. Променљиви елементи могу бити само они који су објективни и не зависе од једностране воље ниједне уговорне стране, а званично се објављују. Правно дејство ове ништаве одредбе мора да се отклони из уговора странака, а исти може опстати без такве одредбе.

Исто тако, тужена банка као економски јача уговорна страна уговорила је за себе повољнији курс исплате обавезе тужиле у односу на курс по коме је тужилци пустила кредит у течај, те је тиме нарушила начело равноправности страна у облигационим односима и начело једнакости узајамних давања, па су спорне одредбе члана 3 став 1 и члана 4 став 2 предметног уговора ништаве. Уговорне стране могу уговорити било који

тржишно одређени курс прерачуна обрачунске валуте али је битно само да се по истом валориметру и истом курсу утврђује вредност пласираних кредитних средстава и вредност-висина доспелих ануитета-рата за враћање. То значи да се сходно одредби члана 395 ЗОО за курс обрачуна може утврдити и продајни и куповни и средњи курс вредности обрачунске валуте. Ствар је воље уговорних страна који ће валориметар односно курс обрачуна вредности применити као основ обрачуна вредности примљене динарске главнице и враћеног дуга по уговору о кредиту. Међутим, с обзиром на императивност одредбе члана 395 ЗОО недопуштено је уговарање већег курса обрачуна валуте од тржишно одређеног највишег курса њене вредности. Двострука заштита уговора о кредиту кроз истовремено уговарање валутне клаузуле и исплате кредитног износа по куповном курсу, а отплате по продајном-средњем курсу у директној је супротности са начелом равноправности странака и еквивалентности узајамних престација, због чега је ова одредба уговора ништава сходно члану 103 ЗОО. Како ништавост спорних одредби предметног уговора не повлачи за собом и ништавост целог уговора и као такве нису битан елемент уговора уговор без таквих одредби може да опстане.

Како је отпао правни основ по коме је тужена вршила повећање уговорене камате то је иста у обавези да тужиљи врати више наплаћен износ новчаних средстава по том основу у складу са одредбом члана 209 ЗОО. Тужиљи је досуђен новчани износ од укупно 242.003,95 динара а који износ је мањи од укупног износа утврђеног у налазу и мишљењу судског вештака будући да су поједини месечни износи у спорном периоду које тужиља потражује тужбом мањи од износа које је вештак утврдио у истом периоду, па је сходно томе тужиљи досудио износе опредељене у тужбеном захтеву а у преосталом делу у коме су тражени појединачни месечни износи били већи од износа које је утврдио судски вештак суд је тужиљи досудио појединачне износе који су утврђени у налазу и мишљењу судског вештака, док је за разлику у укупном износу од 340.852,97 динара а у појединачним месечним износима ближе одређеним у ставу четвртог изреке одбио тужбени захтев тужиле као неоснован. На износе досуђеног главног дуга као у ставу трећем изреке тужиљи је призната законска затезна камата почев од дана наплате сваког појединачног износа ануитета од стране тужене, као дана доспелости па до коначне исплате, а све у складу са одредбом члана 277 став 1 и члана 214 Закона о облигационим односима будући да је тужена банка несавесни стицалац.

Правилном применом одредби члана 199 и 200 Закона о парничном поступку првостепени суд је дозволио преиначење тужбе учињено поднеском од 20.10.2016.године. Другостепени суд је нашао да је преиначење целисходно за разрешење спорног односа међу парничним странкама имајући у виду да се ради о преиначењу из истог чињеничног и правног основа, те се неосновано жалбом тужене побија решење садржано у ставу првом изреке побијане пресуде.

Законом о банкама (“Службени гласник РС” бр. 107/05, 9/10 и 14/15), између осталог је прописано: да се банка може бавити кредитним пословима-давањем и узимањем кредита (члан 4 став 1 тачка 2) као и да Народна банка Србије прописује јединствен начин обрачуна и објављивања трошкова, камата и накнада банкарских услуга, и то нарочито по основу депозитних и кредитних послова (члан 43).

Одлуком о јединственом начину обрачуна и исказивања ефективне каматне стопе на депозите и кредите (“Службени гласник РС” бр. 57/06), важећем у време када су странке закључиле уговоре о кредиту у тачки 1 став 1 предвиђено је да се том одлуком прописује јединствен начин обрачуна и објављивања трошкова, камата и накнада банкарских услуга и то нарочито по основу депозитних и кредитних послова као и ближи начини обавештавања клијената банке.

Следом изнетог неосновано се жалбеним наводима тужене указује да је првостепени суд погрешно применио материјално право када је утврдио ништавост одредби чланова 3 став 1, члана 3 став 3 алинеја 4 и члана 3 став 4 и члана 4 став 2 уговора о стамбеном кредиту које су парничне странке закључиле 21.05.2007. године.

Наиме, парничне странке су закључиле уговор о стамбеном кредиту који је по својој врсти, природи и садржини уговорних обавеза банке и корисника кредита регулисан одредбама члана 1065 у вези члана 395 Закона о облигационим односима и члана 25 став 1 и члана 34 тачка 1 Закона о девизном пословању. Ради се о уговору по приступу (пристанку), у коме је основне и обавезне елементе уговора сачинила банка као давалац финансијске услуге (кредита) а корисник те услуге (кредита) је прихватио унапред одређене услове уговора, чиме се сматра да је постигнута сагласност воља уговарача за закључење уговора. Уговорне одредбе о валутној клаузули и промени каматне стопе стипулисане су ради заштите банке и очувања реалне вредности одобреног и исплаћеног динарског износа кориснику кредита. Независно од овакве садржине уговорних обавеза и начина уговарања, уговор о банкарском кредиту, као двострано теретни уговор и у случају уговорене валутне клаузуле и промене каматне стопе, мора да поштује основна начела уговорног права (члан 25 ЗОО) као и принудне норме које се односе на предмет уговорне (новчане) обавезе. Придржавање начела равноправности, савесности и поштења и добрих пословних обичаја, као и поштовање забране злоупотребе права, стварање и искоришћавање монополског положаја и проузроковања штете, обавеза је оба учесника уговорног односа и услов је пуноважности уговора и његове подобности за судску заштиту (члан 11, 12, 13, 14, 16 и 21 ЗОО). Новчана обавеза корисника кредита да добијени износ новца врати банци у време и на начин утврђен уговором, увећан за обрачунату уговорену камату, мора да испуни услов из принудне норме члана 46 став 2 ЗОО, да је допуштена и одређена односно одредива. У противном наступа последица ништавости уговора у целини или појединих његових одредби у смислу члана 47 и 105 ЗОО. Уговорна камата као део новчане обавезе корисника кредита и накнада коју он плаћа банци за коришћење новчаних средстава одобреног кредита мора да буде изричито и јасно уговорена и одређена у погледу висине или начина њеног обрачуна. Када је уговорена променљива каматна стопа, она мора да буде јасно и неспорно опредељена параметрима за утврђивање и обрачун њене висине у целом периоду трајања уговора и доспевања обавезе корисника кредита. То подразумева такву формулацију уговорне одредбе о променљивој каматној стопи и начину обрачуна који су одређени објективним и стварним критеријумима који не зависе од једностране воље банке, као економски јачег уговарача и који су у уговору довољно јасно опредељени да се корисник кредита може упознати са могућим последицама примене такве уговорне клаузуле у будућности. Уговарање променљиве каматне стопе нејасним и непотпуним формулацијама као што је у конкретном случају “да је основна каматна стопа тужене референтна каматна стопа,

која се формира на основу трошкова извора финансирања, које сноси тужена банка и тржишних услова пословања, а који се утврђује одлуком тужене и објављује на сајту тужене” те да тужена задржава право измене уговорне каматне стопе у зависности од промене основне каматне стопе тужене и пословне политике банке није изричито и јасно уговорена и одређена у погледу висине ни начина њеног обрачунавања, не садржи јасне параметре за одређивање и обрачун њене висине па је како је то правилно закључио првостепени суд насупрот жалбеним наводима тужене противна начелима савесности и поштења и равноправности уговорних страна што није допуштено јер је противно и цитираним принудним нормама облигационог права (члан 46, 47 и 50 ЗОО). Предвиђени параметри одредивости уговорених елемената морају бити такви да на њихову вредност не може да утиче воља било које уговорне стране, сагласно начелима уговорног права. Конкретно оспорена уговорна одредба о променљивој уговорној каматној стопи која зависи од аката пословне политике банке и не садржи јасне параметре за одређивање и обрачун њене висине представља ништаву одредбу уговора чије правно дејство мора и може да се отклони из уговора странака па је као таква ништава како је то правилно закључио првостепени суд.

Такође је насупрот жалбеним наводима тужене првостепени суд правилно утврдио и да је ништава одредба уговора о стамбеном кредиту којим је банка уговорила за себе повољнији курс исплате обавезе тужиље у односу на курс по коме је тужиљи пустила кредит у течај те је тиме такође нарушила начело равноправности страна у облигационим односима и начело једнакости узајамних давања па су и одредбе члана 3 став 1 и члана 4 став 2 предметног уговора ништаве. Одредбом члана 395 Закона о облигационим односима прописано је да ако новчана обавеза гласи на плаћање у некој страниој валути или злату њено испуњење се може захтевати у домаћем новцу према курсу који важи у тренутку испуњења. Наведена одредба не опредељује који ће се курс обрачунске валуте применити у односу на њену куповну, продајну или средњу тржишну вредност из чега произилази да уговорне стране могу утврдити било који тржишно одређени курс прерачуна обрачунске валуте али је битно да се по истом валориметру и истом курсу утврђује вредност пласираних кредитних средстава и вредност-висина доспелих ануитета, рата за враћање. То значи да странке својом сагласном вољом а сходно одредби члана 395 ЗОО, могу уговорити да курс обрачуна буде како продајни, куповни, тако и средњи курс вредности обрачунске валуте. У конкретном случају постоји двострука заштита у уговору о кредиту кроз истовремено уговарање валутне клаузуле и исплате кредитног износа по куповном курсу а отплате по продајном-средњем курсу, а што је у директној супротности са начелом равноправности странака и еквивалентности узајамних престација, па је и ова одредба како је то правилно закључио првостепени суд апсолутно ништава.

Како је усвојен тужбени захтев тужиље и утврђена ништавост одредби уговора о кредиту на основу којих је тужена банка наплаћивала тужиљи више износе а на име ануитета по основу променљивих каматних стопа односно курсне разлике, то је банка на захтев тужиље-као корисника кредита дужна да врати више наплаћени новчани износ и то у готовом новцу са припадајућом каматом.

На овакву обавезу банке а насупрот жалбеним наводима тужене не утиче чињеница да је банка доставила доказ и да је неспорно да је поступајући по одлуци

Народне банке Србије од 25.02.2015. године тужилји вратила више наплаћен износ по основу примене променљивих каматних стопа, тако што је те износе урачунала у превремену отплату кредита и смањила главницу, јер је банка то учинила без претходне сагласности тужилје, поступајући са позиције економски јаче стране, што је противно основним начелима облигационог права из чланова 10, 11, 12 и 21 ЗОО. При томе, чињеница да је банка већ умањила кориснику кредита-тужилји износ дуга смањењем главнице, не утиче на обавезу банке да тужилји врати више наплаћен износ, на начин како је то опредељено тужбеним захтевом, управо зато што је банка једнострано, без сагласности корисника кредита, извршила умањење дуга смањивши главницу, што корисник кредита није тражила, нити је признала да јој се на тај начин врати оно што јој је банка више наплатила. Чињеница да би банка усвајањем тужбеног захтева кориснику кредита двоструко вратила дуг, односно да би корисник кредита своје потраживање двоструко наплатио, не утиче на обавезу банке да тужилји врати више наплаћени износ. Тужена банка је поступала са позиције економски јаче стране, тужилја није пристала на враћање више плаћеног урачунавањем тог износа у превремену отплату кредита и смањењем главнице, тужена је то учинила без сагласности тужилје, једнострано умањење је спроведено од стране тужене без обзира што је поступала по Одлуци Народне банке па је правилна одлука првостепеног суда којом је обавезао тужену банку на враћање више наплаћеног.

Такође је правилно првостепени суд донео одлуку када је тужену обавезао на исплату законске затезне камате почев од дана стицања, односно дана када је тужилја исплатила наведене новчане износе по променљивој каматној стопи, односно курсној разлици, а сходно члану 214 Закона о облигационим односима јер се у ситуацији када се враћа оно што је стечено без основа морају вратити плодови и исплатити затезна камата у ситуацији као што је конкретна када је стицалац несавестан од дана стицања.

Без утицаја су жалбени наводи којима се указује на постојање другачијих судских одлука. Несумњиво право грађана је на једнаку заштиту права и на правну сигурност али то не значи истовремено и обавезност примене правних ставова из раније донетих судских одлука, у случајевима који могу бити чињенично и правно слични, али не морају бити идентични пошто би се тиме ограничило право грађана на правично суђење, зајемчено уставом, по коме свако има право да му независан, непристрасан и законом већ установљен суд правично и у разумном року расправи све аспекте конкретног случаја и донесе правилну одлуку о његовом праву.

Приликом доношења другостепене одлуке, овај суд је ценио и остале жалбене наводе тужене којима се оспорава побијана одлука али истима се не доводи у сумњу законитост и правилност одлуке, имајући у виду да је првостепени суд правилно применио материјално право те су такви наводи ирелевантни за другачију одлуку суда.

Потврђена је одлука о трошковима парничног поступка будући да је донета правилном применом одредбе члана 150, 153, 154 и 163 ЗПП, па су тужилји која је у овом спору успела а била заступана од стране пуномоћника из реда адвоката признати само нужни и неопходни трошкови за вођење ове парнице све, с обзиром на вредност и врсту предмета спора, а сходно важећој АТ и ТТ.

Из изнетих разлога применом одредбе члана 390 и 401 тачка 2 Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Јелена Стојилковић с.р**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић